

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠ. ΜΕΛΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

**Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ**

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ηούχασε, παιδί μου, τής άπλητσης ή Λίνα σοβαρά. 'Ημουν και είμαι πάντα ή καλή σου φίλη. Σού μίλησα έτσι για να σε προειδοποιήσω άπλωσ να είσαι προσεκτική. Γιατί ψιθυρίζεται, ναί, ναί, ψιθυρίζεται πολύ πώς τόν έχεις άκόμα Φαντάσου πώς ό ψιθυρος αυτός έφτασε ως εδώ !

— 'Ωραία ! Είσαι θλιπώ πρώτης τάξεως δέκτης για κάτι τέτοιους ψιθυρούς, είπε με σαρκασμό ή Ριρή. Θέλησε να συνεχίση, να πη, να ξεθυμάνη, μά δέν πρόλαβε. Ξανακούστηκαν άπτο το πλαγινό δωμάτιο ή διαμαρτυρίες του Πιροκόπη, ζοηρές, έντονες.

'Η Ριρή εκνευρίστηκε πεία. Τί μαρτύριο !... Καί γυρίζοντας στή φίλη της είπε: — Άυτοί οι έπαρχιώτες είνε άνυπόφοροι ! Θα πιάστηκαν πάλι έκει μέσα για τους λυγαριασμούς τους. Καί ξαναγυρίζοντας στήν κουβέντα τους, συνέχισε πιο ήρεμη: — Πιστεύεις, λοιπόν και σύ σ' αυτά τά άπαίσια κουτασομπαλιά ; Σουπέρασε ή ιδέα πώς ό άντρας μου είνε άπό αυτούς πού δέν καταλαβαίνουν ή πού άνέχονται κάτι τέτοια ; — 'Ο άντρας σου ! άπάντησε ή Λίνα, φυσώντας τόν καπνό του τσιγάρου της ψηλά. 'Ο άντρας σου, άγαπητή μου, είνε κι αυτός ένας σούζυος. Καί σούζυος θα πη, τις περισσότερες φορές, ένας πέπλος διαφάνης. Ξέρεις πώς τόν λέει το σούζυο ένας δημοσιογράφος πουχουμε στήν παρέα μας, εδώ πέρα; Τόν λέει: «Υπεύθυνος συντάκτης».

— Δηλαδή ; — Νά, δηλαδή... αυτός έχει τ' όνομά του στήν έφημερίδα, αυτός είνε υπεύθυνος για όσα γράφονται, χωρίς να ξέρη πού γράφουν μέσα και τί γράφουν. Τη στιγμή αυτή κάποιος χτύπησε στήν πόρτα του θάθους. 'Η Ριρή άνησύχησε πάλι. — Έμπρός ! φώναξε. 'Η πόρτα άνοίξε και μπήκε μέσα ό καμαριέρης κρατώντας ένα δίσκο με πρόγευμα για ένα άτομο. — Τό πρόγευμα του κυρίου, είπε στή Ριρή. 'Η Ριρή νευρίασε. Καί με θυμό, πού κάθε άλλο παρά ψευτικός ήταν, γύρισε και τού είπε: — Για ποιόν κύριο ; 'Ο κύριος θγῆκε. Πάει στο δικοκτηρίο. 'Ο καμαριέρης άπόρησε. — Είσαστε θέσταιη, κυρία ; ρώτησε. Γιατί δέν είδα τόν κύριο να θγαίνη.

'Η Ριρή θύμωσε πιο πολύ τώρα. — 'Ακου κει άναιδέια ! φώναξε. 'Ακους, λέει, άν είμαι θέσταιη !... 'Ηθελες να σε έιδοποιήσω μήπως ό κύριος πριν φύγη ; Μωρέ, μπράβο ! Του παραγγέλνεις το πρόγευμα, κάνει μια ώρα να τό φέρη κι' έχει την άξιωση να κάθεται ό κύριος να τόν περιμένη... Πήγαινε, παιδί μου. 'Ακουσες τί σου είπα ; Πήγαινε.

'Ο καμαριέρης θγῆκε έξω, με τό δίσκο στα χέρια, μουρμουρίζοντας: —'Απ' τά κεραμίδια έφυγε ! Καλό κι' αυτό πάλι. 'Η Ριρή ξανακάθησε στήν καρέκλα της. — Τί έλεινόν ξενοδοχείο ! είπε στή Λίνα. Μά άν θες άφησε τις κακιές σου και μίλα μου για τί ζωή σου, για τόν άντρα σου. Σ' έκαμε εύτυχημένη ; — 'Ετσι πιστεύει, άπάντησε ή Λίνα. — Μά εγώ, παιδί μου, δέν σε ρώτησα τί πιστεύει αυτός, άλλα τί πιστεύεις εσύ. — Τί να σου πώ ; 'Ο άντρας μου έχει τις θεωρίες του. Τήν εύτυχία, λέει, πρέπει να την ζητούμε μέσα μας. 'Οχι άπ' έξω. Κι' έτσι μένουμε διαρκώ; στο σπίτι. 'Εχει κηρύξει τό στρατιωτικό νόμο. 'Η κυκλοφορία άπαγορεύεται πέραν τής δεκάτης. — Κατάλαβα... κατάλαβα. Κατάστασις πολιρκίας. Πού σημαίνει ότι ζηληθεί.

—'Οχι, διαβάζει. 'Εχει καταπονησθή σ' ένα πέλαγος θιβλιών. Καί τό χειρότερο είνε ότι μου τά διαβάζει και μένα. Φιλοσοφίες του Σπενάουερ και του Νίτσε δυσκολοχώνευτες. Κυντεύουν να ξεθιθωθούν ή μασέλες μου άπ' τό χαμουρημα. 'Α, δέν είνε ζωή αυτή! Θα σκάσω άν δέν πετύχω μια μετάβησι για την 'Αθήνα. Γι' αυτό τρέχω πάνω-κάτω τόσες ήμέρες τώρα και παρακαλώ ένα σωρό κόσμο.

— Κι' όμως τόν ήξερες καλά τόν άντρα σου πριν τόν παντρευτή; 'Ησουν άρραβωνιασμένη ένα χρόνο μαζί του. 'Αφο δέν σου ταιριάζε, γιατί πήγες να δεθής μαζί του ; άπόρησε ή Ριρή. —Για τόν ίδιο λόγο πού παντρεύτηκες και σύ. 'Από καθαρή δουλιά.

'Η Ριρή άναστήναξε. — 'Ισως δέν έχεις άδικο, είπε. 'Ολα τά κορίτσια πουζήσαν όπως έμεις, τρομάζουν άεσπανα μια μέρι με την ίδια την έλευθερία τους. Ποιός ξέρει ποιά φωνή έναρτητης νοικοκυράς - μιμνήσκ, προμάμης - μιλάει εσφινικά μέσα μας. Καί τρέχουμε εσφινασμένος και κατατρομεγμένους να μπούμε κάτω από τη σκέπη του γάμου.

— 'Αφού πειράζεσαι, είπε ή Λίνα, άς μιλήσουμε για τίποτε άλλο. Πώς πήγε το ταξίδι του γάμου σου; — 'Υπέροχα ! άπάντησε ή Ριρή. Πήγαμε στήν Ρουμανία, στήν Αυστρία, στήν Ουγγαρία και στο γυρισμό μας περάσαμε κι' άπό τη Γενεύη. 'Εκδρομές έκει τη νύχτα με τό σεγγάρι, βαρκάδες στή λίμνη, στο Σιγιόν, φιλιά, χάδια, άγκαλιασμάτα.. Καί τό αποτέλεσμα...

—'Ωστε ύπάρχει κι' αποτέλεσμα; ρώτησε ή Λίνα εσφινασμένη. —Μά θέθεται «όταν τρώγω τρέφω δύο», όπως λένε και ή γυναικόλες στή θρύσι για την Μαργαρίτα του Φάουστ. — Τό σκαρώσαστε κιόλας ! Τά συγχαρητήριά μου. Κι' ό άντρας σου ; —'Ο άντρας μου ; Τί θες να πής ; — Θέλω να πώ... τά θρῆκε δλα έν τάξει σ' έσένα ; Πώς τά κατάφερες ; — 'Ακριβώς όπως κι' εσύ. Οί άντρες είνε τόσο άπλοί ! είπε ή Λίνα γελώντας με την καρδιά της. 'Η Ριρή γελοοσε κι' αυτή νευρικά. Ξεσπικά άκούστηκαν γτύποι στήν πόρτα του θάθους. — Έμπρός, φώναξε ή Ριρή και σηκώθηκε όρθή. —'Ηταν ό καμαριέρης.

— 'Ο κουρέας, κυρία, είπε στή Ριρή. — Καλά, άς άνέθη άπάνω κι' άς περιμένη, τού άπάντησε ή Ριρή. — Μά... δέν ήρθε για όντουλασιόν, ήρθε για εύρισμα. 'Η Ριρή νευρίασε. — Κιάνε αυτό τού σου λέω, τού φώναξε. — Μάλιστα, κυρία. 'Η Λίνα σηκώθηκε έτοιμη να φύγη. — Ξεχάστηκα με την κουβέντα, είπε. Καί με περιμένουν ένα σωρό δουλειές. 'Εχω, ξέρεις, μια ύπηρεσία φρίκη. A tout á l'heure, άγαπητή μου... 'Αγκάλιασε τη Ριρή και τη φίλησε. — 'Ακουσε να σου πώ, τής είπε ή Ριρή. 'Οχι φλυαρίες, σε παρακαλώ. — 'Ετόιες συστάσεις είνε περιττές. Νερό κι' άλλοτι για όσα είπαμε. Δέν μου κρατάς κακία, δέν είν' έτσι ; — 'Ω, καυμένη Λίνα, μου μιλάς σαν να μη με ξέρης.

—'Απ' τά κεραμίδια έφυγε ! Καλό κι' αυτό πάλι!...

('Ακολουθεί)